

fælbig i Dag var bleven underrettet om det besynderlige Nygte, som det ærede Medlem har bragt frem til Omtale, vilde det i høi Grad have overrasket mig; thi jeg troede, at i det Mindste her i Thinget vilde Alle vide, hvor liden — for ikke at sige ingen — Indflydelse Regjeringens Medlemmer kunne have paa Sagernes Fremme i Thinget, efterat Sagerne først ere bragte ind. Jeg skal beredvillig erkjende, at i de meget sjældne Tilfælde, hvor jeg har anset det for min Pligt at gjøre Henstilling til den høitærede Formand med Hensyn til enkelte Sagers Fremme, har den høitærede Formand gjort, hvad der stod i hans Magt for at tage Hensyn dertil, men det er kun aldeles undtagelsesvis, at jeg har gjort det, og det er en naturlig Følge deraf, at jeg ingen Ret har dertil. Jeg har altsaa kun gjort det, hvor jeg har funnet paavise en saadan Grund i Sagerens Stilling, at jeg kunde være stærkt opfordret dertil. Jeg er ender fra ifjor, at det var Tilfældet med Hensyn til enkelte Sager, at jeg gjorde en saadan Henstilling til den høitærede Formand, som da ogsaa blev tagen til Følge. Men den Art Nygte, som der blev gjort Antydning om, ere saa utrolige, at det forbauser mig, at Sligt her kunde komme frem. I alt Fald tør jeg antage, at, efter hvad der nu er blevet oplyst, maa Opfinderen af dette Nygte have skult sig igjen i sin Gule, hvor han end monne findes. Hvad i Dvrigt dette Spørgsmaal angaar — vi have jo god Tid, mine Herrer! — vi kunne jo meget godt belyse Sagen til forskjellige Sider, — som er bragt paa Bane, nemlig om Finantsudvalgenes Stilling med Hensyn til Sagerens Tilendebringelse, er det ganske interessant for en Minister, som saa ofte maa høre Forestillinger om, hvorledes han fremmer eller ikke fremmer Sagerne, at der saa til Gjengjæld bliver Spørgsmaal om, hvorledes de fremmes i Thinget. Jeg vil erkjende, at det er en Feil — og det staar i Grunden som den væsentligste Feil i vor Grundlov og maa forklares af vor Uerfarenhed, den Gang Grundloven blev vedtagen, — at den til enhver Tid eksisterende Regjering ikke har større Indflydelse paa Sagernes Fremme, ikke har en bestemt, mere umiddelbar lovhjemlet Indflydelse paa den Orden, hvori Sagerne foretages. — den engste Regjering f. G. har en meget stærk Indflydelse i saa Henseende, — men jeg indrømmer, at det næsten er umuligt at faae det forandret, efter at vi ere komne ind paa at behandle alle Sager i Udvalg. Der er dog ikke Spørgsmaal om, at det vilde lette, naar det erkjendes, at et Udvalg ikke er forpligtet til at udtale sig om de Forslag, der ere blevne stillede. Det vilde ikke lette Sagerens Foretagelse efter forud giorte bestemte Tidsfrister, idet det da var overladt Udvalget, om det vilde eller ikke vilde træde sammen for at behandle de Endringer, der vare blevne forelagte. Da var det muligt at have kategoriske Terminer, indensfor

hvilke Sagen skulde fremmes. Men naar der er en Forpligtelse for Udvalget til at udtale sig om de foreliggende Endringsforslag, kan det ikke lade sig gjøre. Det kan jo ikke falde mig ind at indlade mig paa en speciel Kritik overfor det ærede Finantsudvalg i dette Tilfælde, men Sagen har en almindelig Side, fra hvilken en Minister maa være berettiget til at udtale sig derom. Da jeg ikke sjældent hører mere eller mindre beslaagende Uttringer paa et andet Sted om de Villkaar, hvorunder Landsthinget er stillet med Hensyn til Behandlingen af Finantsloven, tør jeg fra dette Synspunkt maaste udtale, uden at det kan undre Noget, eller uden at jeg derved træder det ærede Thing for nær, at det vilde være i høi Grad ønskeligt om Finantsudvalgene rettede deres Velighed efter at fremme baade Finantslovsforslag og Tillægsbevillinger, saaledes at de kunne komme til det andet Thing i en passende Tid — den, som er den sidste, og som er den nødvendige for Finantslovens Tilendebringelse, dersom der ikke skal træffes midlertidige Foranstaltninger ved særskilte Love, og saadanne have altid Ulemper ved sig. Den Uleilighed, som for Thinget er forbunden med et særskilt Lovforslag, er ikke stor — Thinget kan med Lethed vedtage en Maanedes Forlængelse, — men det er megen Uleilighed for Administrationen, thi om mange af de Forholdsregler, der skulle gennemføres, kan der ikke tages endelig Beslutning, før Finantsloven er vedtagen. Det viser sig i mange Tilfælde, at naar det trækker saa langt ud, opstaar der Ulemper deraf. Selv om der har fundet en Votering Sted ved 2den Behandling, hvorefter man tør antage, at Sagen for saa vidt ikke vil møde Vanskelighed, gaar det ikke an, at man udsteder Ordre til at gjøre det og det Indsib, naar der er Tale om en Bygning eller træffe den og den Foranstaltning, hvortil der behøves Penge; det lader sig ikke gjøre og vil ofte være forbundet med Uleiligheder. Noget Lignende gjælder ogsaa med Hensyn til Tillægsbevillingen. Det er meget uheldigt for Administrationen, at det er blevet Skik og Brug, at Tillægsbevillingerne vente indtil efter Finantsloven. Det vilde være meget naturligt — om det maa være mig tilladt at gjøre den Henstilling for kommende Tider — om der toges Beslutning om Tillægsbevillingerne forinden Finantslovens Vedtagelse. Dette vil være meget heldigt, naar Finantsministeren skal underkaste det Spørgsmaal en alvorlig Prøvelse, om det er forspørgeligt, at et af hans Kolleger begjæret Beløb anvises paa forventet Tillægsbevilling. Det maa øve en meget stærk Indflydelse, naar man veed, at Tillægsbevillingen ikke kan være vedtagen før 1ste April; thi saa er det næsten umuligt at sige Nei, naar der er Spørgsmaal om en i og for sig rimelig Forbring. Rigsdagen og i alt Fald Finantsministeren maa ønske, at det ikke betragtes som tilfældigt, om et Beløb anvises paa forventet Til-